

КАК ЛЕОПАРДЪТ СТАНА НА ПЕТНА

В онези далечни дни, мое Безценно съкровище, когато животните бяха с едноцветни кожи, Леопардът живееше в една местност, наречена Високото плато. Помни, че става дума не за Ниското плато, и дори не за Средното, дето все пак се срещат храсталаци, а за псолютно голото, горещо и нажежено от слънцето Високо плато, дето има само пясък, скали с пясъчен цвят и тук-таме по някой кичур пясъчножълтеникаква трева. Сред тях освен Леопарда живееха Жирафът, Зебрата и разните Антилопи, като антилопата Иланд, която е едра като вол; и антилопата Куду, която има рога като тирбушони; и бързият Хартбист, с рога, извити като лира. И всички те бяха от горе до долу псолютно жълтеникаво-белезникави. Но Леопардът беше по-псолютно жълтеникаво-белезникав от всички тях. Той беше едно белезникаво коткообразно същество, което не се отличаваше ни на косъм от псолютно жълтеникаво-белезникавия цвят на Високото плато. И това беше много лошо за Жирафа и за Зебрата, и за разните Антилопи, защото Леопардът лягаше до някой псолютно жълтеникаво-белезникав камък или кичур трева и чакаше да минат Жирафът или Зебрата, или Иландът, или Кудуто, или дребната Антилопа, която живее в храстите, или петнистата Антилопа с бялата муцунка. И когато те минеха край този камък или кичур трева, без нищо да подозират, Леопардът скачаше и ги изненадваше до смърт. Да, да, точно до смърт – един удар с лапата, и край на скокливия им живот!

А освен Леопарда на Високото плато живееше един Етиопец с лък и стрели. (Той тогава също беше псолютно жълтеникаво-белезникакъв и не се забелязваше никакъв сред пясъчното Плато.) Двамата излизаха обикновено заедно на лов – Етиопецът със своите лък и стрели, а Леопардът със своите нокти и зъби – докато накрая всички животни – и Иландът, и дивото магаре Квага, и Жирафът, и Кудуто – вече не знаеха какво да прафят и кУдУ да скачат. Да, мое Безценно съкровище, просто съвсем не знаеха.

Все пак постепенно – всичко живо тогава живееше много дълго – те започнаха да странят от всяко нещо, което приличаше на Леопард или на Етиопец; и така полека-лека – Жирафът най-пръв, защото беше най-дългокрак – те започнаха да напускат Високото плато. Те се изнизваха дни наред, докато стигнаха до една огромна гора, псолютно пълна с дървета и шумаци, шубраци и гъстаци, които хвърляха хиляди сенки, шарени-марени и гъсти-пъстри, на точици и ивички, оплетени и игривички. И в тази гора те се скриха. И пак постепенно – дали от туй, че сами се движеха от сянка на слънце, или от туй, че сенките на листата се мърдаха по тях – Жирафът стана на петна, Зебрата – на ивици, а Иландът и Кудуто потъмняха и гърбовете им станаха на къдрави сиви бразди като кора на дърво. И така, макар да можеха да се чуят и подушат, те се забелязваха много мъчно, и то само ако знаеш къде точно да ги търсиш. И си прекарваха чудесно сред псолютно гъстите и пъстри сенки на гората; а Леопардът и Етиопецът търчаха като луди насам-натам по псолютно жълтеникакво-белезникаквото Високо плато и се чудеха къде са се дянали техните вкусни закуски, обе-

ди и вечери. Накрая двамата така огладняха, че почнаха да ядат плъхове, бръмбари и скални зайци – можеш да си представиш: Леопардът и Етиопецът! – и от това коремите ги заболяха ужасно. И тогава те срещнаха Павиана – големият лаещ песоглав Маймун, който е Безспорно най-премъдрото животно в цяла Южна Африка.

И рече Леопардът на Павиана (а пък денят беше ужасно горещ):

– Къде отиде дивечът?

И Павианът смигна. Защото знаеше къде.

И рече Етиопецът на Павиана:

– Можете ли ми посочи настоящото местонахождение на туземната Фауна? (Което значеше пак същото, което беше попитал Леопардът, само че Етиопецът говореше винаги с дълги думи. Защото беше възрастен.)

И Павианът пак смигна. Защото знаеше къде.

И рече той:

– Дивечът шари другаде и моят съвет към теб, Леопарде, е да се отдадеш и ти на шарене, и то час по-скоро.

И рече Етиопецът:

– Много добре, но бих искал да узная накъде е емигрирала туземната Фауна?

И рече Павианът:

– Туземната Фауна се приспособи към туземната Флора, тъй като беше крайно време да се променя. И моят съвет към теб, Етиопецо, е да пристъпиш към промяна и ти, и то час по-скоро.

Леопардът и Етиопецът се учудиха, но все пак тръгнаха да търсят туземната Флора и след много-много дни стигнаха до огромната, висока, гъста гора,

Това е Премъдрият павиан, песоглавият Май.мун, който е Безспорно най-премъдрото животно в цяла Южна Африка. Изкопирях го от една статуя, която си измислих сам, и написах неговото име на това, дете е седнал отгоре на него. Написах го с букви, които са не-бенгалски, не-коптски, не-йероглифски, не-клиновидни, не-бирмански и не-еврейски, само защото той е толкова премъдър. Да кажеш, че е хубав, не е; но по мъдрост няма равен. Искаше ми се да го нарисувам с бои, но не ми позволиха. Чадърестото нещо около главата на Павиана е неговата Традиционна грива.

пълна със стъбла на дърветата и цялата набъбнала и нацвъкана, нашарена и намарена, напръскана и наблъскана, зачернена и зачеркната с псолютно всякакви сенки и сенчици. (Повтори го на глас и ще разбереш колко сенчеста беше тази гора!)

– Какво може да е това нещо – каза Леопардът, – което хем е псолютно тъмно от сенки, хем е псолютно пълно със светлинки?

– Не зная – каза Етиопецът, – но трябва да е туземната Флора. Подушвам Жираф и чувам Жираф, макар че самия Жираф не мога да го видя.

– Чудна работа! – каза Леопардът. – Сигурно е така, защото сме дошли от светлото. И аз подушвам Зебра, чувам Зебра, но никаква Зебра не виждам.

– Може да сме забравили как изглеждат – каза Етиопецът, – толкоз отдавна не сме ги виждали.

– Ами! – каза Леопардът. – Аз ги помня отлично, особено техните кокалчета с вкусен костен мозък. Жирафът е около 5 метра висок и псолютно червеникаво-златист от главата до петите; а Зебрата е 1,5 метра висока и псолютно сивобежова от главата до петите.

– Хм! – каза Етиопецът, като се взираше в шарено-марените сенки на туземната Горофлора. – Тогава те би трябвало да личат в тази тъмница, като зрели банани в комин.

Но тях ги нямаше никакви. Леопардът и Етиопецът ги търсиха цял ден, но макар да ги подушиха и чуха безброй пъти, не можаха да ги открият.

– Знаеш ли какво? – каза Леопардът, когато стана към 5 часа след пладне. – Я да почакаме да се стъмни! Това ловуване по светло се очертава като пълен провал.

Те изчакаха, докато се стъмни, и тогава Леопар-

дът дочу нещо да сумти под звездната светлина, която падаше на сплетени ивици през клоните. Той скочи в посока на сумтенето и нещото замириса на Зебра, и беше на допир като Зебра и когато той го цапна с лапата си, зарита като Зебра; но все пак Леопардът не можеше да го види. И той каза:

– Кротувай, същество без форма! Все едно; ще натискам главата ти до сутринта, защото в тебе има нещо, което не ми е ясно.

И в същото време дочу трошене на клони, боричкане; и Етиопецът извика:

– Хванах нещо, но не мога да го видя! Мирише на Жираф, рита като Жираф, но няма форма!

– Нищо, че няма! – каза Леопардът. – Прави като мен, натискай му главата до сутринта! И моето няма форма.

И така те ги натискаха здраво, докато се зазори, и тогава Леопардът каза:

– Какво ти е сервирано за закуска, братко?

Етиопецът се почеса по тила и каза:

– Би трябвало да бъде псолютно сивобежово и би трябвало да бъде Зебра, но е цялото на черни и червеникави ивици. Какво си си направила, Зебро? Ако бяхме на Високото плато, каквато си станала, щях да те видя от десет километра. При това нямаш никаква форма. Фу!

– Да – каза Зебрата. – Но ние не сме на Високото плато. Не виждаш ли?

– Почвам да виждам – каза Леопардът. – И тебе те виждам. Но вчера през целия ден не видях нищо. Как го правите?

– Пуснете ни да се изправим – каза Зебрата, – и ще ви покажем как.

Двамата пуснаха Зебрата и Жирафа да се изправят. И Зебрата направи две крачки към един храст наблизко, върху който светлината падаше на пръчки – на пръчки; а Жирафът се измести и той към близките дървета, които хвърляха сянка на точки – на точки.

– Сега внимавайте в картинката! – казаха Зебрата и Жирафът. – Ето как става. Едно, две, три – закуската се скри!

Леопардът и Етиопецът останаха със зяпнали уста. Колкото и да се вглеждаха, виждаха само гора със светлини на пръчки и сенки на точки и ни помен от Зебра и Жираф. Зебрата и Жирафът бяха се скрили в гората и бяха офейкали.

– Хи-хи! – каза Етиопецът. – Такъв номер заслужава да се запомни. Вземай поука, Леопарде! В тази тъмница ти се виждаш ясно като калъп сапун в кофа за въглища.

–Хо-хо! – каза Леопардът. –А тебе ще те учуди ли много, ако узнаеш, че в тази тъмница се виждаш ясно като етикет за тетрадка върху чувал с брикети?

– Хайде! Празни думи корем не пълнят – каза Етиопецът. – Едно е ясно: че не съответстваме на фона. Аз ще се вслушам в съвета на Павиана. Той ми каза, че дивечът се бил променил, и ме посъветва да пристъпя и аз към промяна. И понеже нямам нищо друго за променяне, ще променя цвета на кожата си.

– И какъв цвят си избра? – каза Леопардът, ужасно развълнуван.

– Един чудесен чернокафяв цвят, с малко червеничко в него и лек сивосинкав оттенък. Няма цвят, по-добър от този, за криене в ями и зад дървета.

И той тутакси промени кожата си и Леопардът

се развълнува още повече. Не беше виждал дотогава човек да си мени кожата.

– А аз какво да правя? – каза той, когато Етиопецът покри с прекрасния черен цвят и върховете на кутретата си.

– Вслушай се и ти в съвета на Павиана! Той ти каза, че дивечът бил шарил другаде и те посъветва да се отдадеш и ти на шарене.

– Малко ли шарихме досега с тебе и какво се получи?

– Нищо не си разбрал – каза Етиопецът. – Павианът ти каза не да се отдадеш на шарене из Южна Африка, ами да се отдадеш аз да те нашаря. Може на петна например.

– Каква полза от това? – каза Леопардът.

– За ползата питай Жирафа – каза Етиопецът. – Или, ако предпочиташ ивиците, питай Зебрата. Струва ми се, че техните шарки не им дават основание за недоволство.

– Ха! – каза Леопардът. – Да приличам на Зебра? За нищо на света!

– Все пак помисли си – каза Етиопецът, – защото, макар да не ми се иска да ходя на лов без теб, ще трябва да се примиря с това, ако ти настояваш да се наби-ваш в очи като слънчоглед пред катраносана ограда.

– Тогава по-добре на петна – каза Леопардът. – Но да не ми направиш такива едри и безвкусни. Да приличам на Жираф? За нищо на света!

– Ще ти ги направя с върховете на пръстите си – каза Етиопецът. – По кожата ми има излишна черна боя. Изправи се!

И той събра петте си пръста (по новата му кожа имаше наистина много останала боя) и с върховете

На тази рисунка съм направил Леопарда и Етиопеца, след като са послушали съвета на премъдрия Павлиан, и Леопардът се е отдал на нашарване, а пък Етиопецът е променил цвета на кожата си. Етиопецът наистина беше негър и затова се наричаше Самбо. Леопардът се казваше открай време Пъструшко, макар че не беше тъй мил за Антилопите, както изглежда от името му. Сега двамата са на лов във гъсто-пъстрата гора и търсят господата „Едно, две, три – закуската се скри“; а пък те са съвсем близко – ако се вгледаш внимателно, ще видиш един от тях. Етиопецът се е скрил зад едно шарено-марено дърво, защото се слива с цвета на кожата му; а Леопардът лежи до една гъсто-пъстра купчина камъни, понеже те се сливат с петънцата му. Един от двамата „Едно, две, три“ хрупка листата на високото дърво в дъното. Това прилича на скрита картинка, само че е истинско.

им почна да цапа-цапа по кожата на Леопарда; и където петте му пръста цапваха по кожата, оставяха пет петънца, чернички и едно до друго. Ти, мое Безценно съкровище, можеш да ги видиш на всяка леопардова кожа. Тук-там петънцата излизаха размазани, но все пак, ако погледнеш който и да е Леопард отблизо, ще видиш навсякъде по него следите от петте черни пръста на Етиопеца.

– Сега си Леопард и половина! – каза Етиопецът. – Можеш да легнеш на равната земя и да се преструваш на купчина камъни. Можеш да легнеш на гола скала и да се преструваш на пъстър камък. Можеш да легнеш на разлистен клон и да се преструваш на светлина, която се процежда през листата. И можеш да легнеш наред някоя пътечка и да се преструваш на каквото си щеш. Да съм на теб, ще измъркам от удоволствие.

– Щом мога да се преструвам на толкова неща – каза Леопардът, –защо и ти не се направи на петна?

– Черното е добро за мен. Един „мръсен негър“ не бива да се набива много в очи – каза Етиопецът. – Тръгвай с мен да видим ще успеем ли да си хванем някой от тези господи „Раз, два, три – закуската се скри“!

И тогава те тръгнаха на лов и оттогава в лова им потръгна, мое Безценно съкровище. И те заживяха щастливо. И това е всичко.

Наистина понякога ще чуеш възрастните да казват: „Кога е било етиопец да си смени цвета и леопард – петната!“ То е, защото повечето от тях не знаят, че това е било. Но оттогава Леопардът и Етиопецът вече не са се променяли и едва ли ще се променят. Защо ли? Защото се харесват, каквито са.

Аз съм твойто Премъдро навчанче
и ти казвам Премъдрост голяма:
– Ела да се слеем с природата!
И веднага! И само с теб двама!
Долу дойдоха гости. И викат.
Те не знаят, че си у дома.
Ти не си им дотрябвал чак толкоз.
Нека мама ги среца сама!
А ние да идем в свинарника!
И може след туй край реката!
И ще седнем след туй на оградата
и пак ще си клатим краката.
И гората след туй ще преминем
от единия до другия край,
и няма да се връщаме вкъщи,
преди да ни викнат за чай.
И ще бъдем индианци и трапери.
И ще ходим на лов без пътека.
Ще играем на квото ти искаш,
само с тебе да бъдеме нека!
Ето, взех ти лулата с тютюна.
И твоя бастун от балбук.
Хайде, хайде, бе! Хайде, бе татенце!
Да изчезваме бързо оттук!

